

[Erik Eriksen.]

tjenestetiden til f. eks. 12 måneder mod til gengæld at få det, man kalder en større „fast kerne“. Med henblik på statens økonomi tror jeg slet ikke der er noget at hente her. Jeg må naturligvis tilføje, at jeg ikke er medlem af det nedsatte forsvarsudvalg, så mit skøn fremtræder ikke med nogen særlig vægt. Men tjenestetidsspørgsmålet har sin store interesse; dels vil de store årgange vel også her komme til at spille ind, dels er den lange tjenestetid en meget stor byrde for såvel de enkelte som for det erhvervsliv, der skal undvære dem, og den er desværre heller ikke egnet til at styrke forsvarsviljen. Jeg tror, at venstrebladet Ringsted Folketidende forleden ramte noget meget centralt, da det skrev — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat —:

„værre er det, at mange unge har vanskeligt ved at indse den praktiske nytte af den langvarige tjenestetids sidste måneder. Lider forsvarsviljen skade herved, og herpå tyder adskillige vidnesbyrd, må denne side af sagen veje alvorligt til.“

Dette er jo rigtigt.

Det gælder her som overalt, at skal et demokratisk styre arbejde med vægt, må befolkningen virkelig stå bag det og anerkende dets foranstaltninger — eller beslutninger, om man vil. Derfor er jeg også glad for, at den i sin tid omtalte stationering ikke længere er aktuel, og at dette nu erkendes fra alle sider. På disse områder er det af afgørende betydning, at der ikke lægges grund til gnidninger og modsætninger. Et forsvar må have hele befolkningen med sig, hvis det skal løse sine opgaver. Jeg vil for mit vedkommende gerne se på alle disse problemer i lys af det, udviklingen, nye våben og forskningen har at sige os. Sikkerhedskravet skal have, hvad det har krav på, og ingen vil formodentlig modsætte sig en fordomsfri og praktisk undersøgelse og overvejelse.

Jeg vil også gerne knytte et par ord til det — om jeg må kalde det sådan — udenrigsøkonomiske afsnit. Der refereres her uden nogen som helst kommentar, at der er undersøgelser i gang om oprettelse af et fælleseuropæisk marked. Det forekommer mig, at den højtærede statsminister har forpasset en god og naturlig lejlighed

til at redegøre for regeringens stilling på dette område. Der er for det første det rent principielle: om Danmark bør deltage i et sådant samarbejde, eller måske rettere, om vi kan stå udenfor. Det tilsvarende spørgsmål drøftes med stor interesse i hele Vesteuropa i denne tid, og jeg havde gerne set, om åbningstalen havde dannet grundlag for en sådan debat herhjemme. Specielt ville jeg gerne have hørt, hvorledes regeringen i givet fald vil samordne bestræbelserne for et vesteuropæisk marked med det arbejde, der er i gang for at skabe et fælles nordisk marked.

Jeg savner imidlertid også regeringens kommentar til et andet livsvigtigt punkt for Danmark. Som bekendt ønsker den britiske regering landbrugsvarer udelukket fra et eventuelt fælles marked. Vi står med andre ord over for en videreførelse af liberaliseringens skævhed for dansk økonomi. Det havde været rimeligt, om den højtærede statsminister havde indviet det høje ting — og dermed befolkningen — i de tanker, regeringen har gjort sig i denne anledning. Det skulle glæde mig, om den norske finansminister fik ret, da han for nogle dage siden sagde, at det nordiske fællesmarked ikke mister sin værdi, selv om det vesteuropæiske marked bliver en realitet. Erfaringerne fra Beneluxlandene peger i denne retning.

Jeg vil gerne tilslutte mig statsministerens glæde over, at Finland nu deltager i Nordisk Råds arbejde. Det er lykkeligt, at den udenrigspolitiske situation har formet sig på en måde, der gør det muligt for hele den nordiske familie at være sammen om et virke, jeg tillægger stor betydning.

Jeg vil gerne understrege åbningstalens ord om de dansksindede sydslesvigeres uopfyldte ønsker. Det har glædet mig at se, hvorledes der med den vesttyske regering er nået enighed om rammer, inden for hvilke danskheden forhåbentlig kan udfolde sig. Jeg håber, at regeringen vil være vågen over for ethvert forsøg på at forringe det grundlag, der her er skabt.

Åbningstalens bemærkninger om Grønland og Færøerne var holdt i så stor almindelighed, at jeg må afstå fra at knytte bemærkninger hertil. Det er mit som alle andres håb, at de bestræbelser, der er i gang for at udvikle et stadig mere levedygtigt